

23 Μαΐου, 1991

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΝΙΚΟΣ Α. ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ,

Αιτητής.

v.

ΔΗΜΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1101/90).

Δήμοι — Τέλη επαγγελματικής άδειας — Ο Περί Δήμων Νόμος του 1985, Ν. 111/85, άρθρο 104(1) — Απαιτείται άσκηση επιχείρησης επί κέρδει — Δεν εμπίπτει στις πρόνοιες του άρθρου ένα πρόσωπο το οποίο ενοικιάζει ορισμένα υποστατικά του.

5 Με την προσφυγή του αυτή ο αιτητής προσβάλλει την επιβολή σε αυτόν φορολογίας και ή τελών επαγγελματικής άδειας από τους καθ' ων η αίτηση για το έτος 1990.

10 Ουσιαστικό θέμα στην υπόθεση αυτή ήταν κατά πόσο ο αιτητής ο οποίος ήταν ιδιοκτήτης διάφορης οικοδομής που αποτελείται από τέσσερα καταστήματα και τρία γραφεία τα οποία ενοικίαζε (εκτός από το ένα γραφείο) ασκούσε επιχείρηση με την έννοια του άρθρου 104(1) του Ν. 111/85 βάσει των προνοιών του οποίου επιβάλλεται φορολογία επαγγελματικής άδειας.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

20 Η παρούσα υπόθεση είναι πολύ διαφορετική από την υπόθεση *Koizgis*. Η εν λόγω υπόθεση αφορούσε εταιρεία περιορισμένης ευθύνης η οποία συστάθηκε σαν εμπορική εταιρεία με κυριότερους σκοπούς να κατέχει, ενοικιάζει και διαχειρίζεται γη και κατοικίες και να εισπράττει ενοίκια και να πραγματοποιεί κέρδος, ενώ η υπόθεση του αιτητή αφορά ένα πρόσωπο το οποίο ενοικιάζει ορισμένα υποστατικά. Αυτό με κανένα τρόπο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επιχείρηση, επιτήδευμα, εργασία ή επάγγελμα με την νομική έννοια που έχει δοθεί πιο πάνω.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

The Chairman and Members of the Municipal Corporation and Townsmen of the Town of Nicosia and the Mayor, Deputy Mayor, Councillors and Townsmen of the Town of Nicosia v. Rologis Co. Ltd. (1963) 2 C.L.R.90

5

Smith v. Anderson, 15 CH.D. 258.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Δήμου Λεμεσού να επιβάλει στον αιτητή φορολογία και/ή τέλος επαγγελματικής άδειας για το έτος 1990.

10

Π. Δημοσθένους, για τον αιτητή.

Γ. Ποταμίτης, για τους καθ' ων η αίτηση.

Ο Δικαστής κ. Χατζητσαγγάρης ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ: Με την παρούσα προσφυγή του ο αιτητής ζητά από το Δικαστήριο την πιο κάτω θεραπεία: Δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση και/ή πράξη των καθ' ων η αίτηση δηλαδή του Δήμου Λεμεσού, ημερομηνίας 6.10.90, με την οποία έχουν επιβάλει στον αιτητή φορολογία και/ή τέλος επαγγελματικής άδειας για το έτος 1990 είναι άκυρη, παράνομη και στερημένη οποιουδήποτε αποτελέσματος και ότι οι καθ' ων η αίτηση ενήργησαν καθ' υπέρβαση και/ή κατάχρηση των εξουσιών τους.

15

20

Τα γεγονότα της υπόθεσης είναι σε συντομία τα ακόλουθα: Κατά ή περί τις 16.10.90 επεδόθη στον αιτητή ειδοποίηση επιβολής από τους καθ' ων η αίτηση, φορολογίας και/ή τέλους επαγγελματικής άδειας ανερχόμενης σε £22.- για το έτος 1990. Στις 26.10.90 με επιστολή των δικηγόρων του ο αιτητής υπέβαλε ένσταση στην επιβολή της πιο πάνω φορολογίας με τον ισχυρισμό ότι κατά τον ουσιώδη χρόνο δεν ασκούσε οποιοδήποτε επάγγελμα εντός των δημοτικών ορίων της πόλης Λεμεσού. Με την πιο πάνω επιστολή του ο αιτητής κάλεσε τους καθ' ων η αίτηση να διαγράψουν την πιο πάνω φορολογία.

25

30

Με επιστολή τους ημερομηνίας 7.12.90 οι καθ' ων η αίτηση απέρριψαν την ένσταση του αιτητή. Στη γραπτή του αγόρευση ο αιτητής ανέφερε ότι είναι ιδιοκτήτης διώροφης οικοδομής, η οποία ευρίσκεται στην οδό Αγίας Φυλάξεως στη Λεμεσό και αποτελείται από τέσσερα καταστήματα και τρία γραφεία. Όλα τα καταστήματα και τα δύο από τα τρία γραφεία, τα οποία αποτελούν ιδιοκτησία του αιτητή, ενοικιάσθηκαν ευθύς μετά την αποπεράτωσή τους σε διάφορα πρόσωπα, τα οποία κατέχουν τα ως άνω υποστατικά ως ενοικιαστές. Το τρίτο γραφείο μετά που ενοικιάστηκε για μικρή χρονική περίοδο, ο αιτητής αποφάσισε να το κρατήσει για τον εαυτό του. Ο ισχυρισμός του αιτητή είναι ότι δεν ασκεί οποιοδήποτε επάγγελμα στον χώρο αυτό. Ισχυρίζεται ακόμα ότι δε χρειάζεται και δε διατηρεί γραφείο για να ενοικιάζει καταστήματα και βρίσκεται στο χώρο αυτό χωρίς να ασκεί οποιαδήποτε επιχείρηση μίσθωσης ακίνητης περιουσίας. Απλώς ενοικίασε ορισμένα καταστήματα και γραφεία τα οποία αποτελούν προσωπική του ιδιοκτησία.

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ισχυρίζεται ότι η υπόθεση του αιτητή είναι παρόμοια με την υπόθεση που αποφασίστηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο *The Chairman and Members of the Municipal Corporation and Townsman of the Town of Nicosia and the Mayor, Deputy Mayor, Councillors and Townsman of the Town of Nicosia v. Rologis Co. Ltd.* (1963) 2 C.L.R. 90, και περαιτέρω ανέφερε ότι ο αιτητής διεξήγε τις ίδιες πράξεις που διεξήγε η εταιρεία Ρολόγη στην πιο πάνω υπόθεση. Στην αγόρευσή του ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση ανέφερε περαιτέρω ότι ο αιτητής ήταν ιδιοκτήτης τεμαχίου γης, όχι χρημάτων και επ' αυτού αποφάσισε να κτίσει και έκτισε οικοδομή, αποτελούμενη από τρία καταστήματα και δύο γραφεία με μοναδικό σκοπό να τα ενοικιάζει και να πραγματοποιεί κέρδος. Δεν ήταν ιδιοκτήτης γης ή έστω υφιστάμενης οικοδομής την οποία ενοικίασε, αλλά ήταν ιδιοκτήτης ενός οικοπέδου στο οποίο ανήγειρε μαγαζιά και γραφεία με μοναδικό σκοπό να τα ενοικιάζει για την πραγματοποίηση κέρδους.

Το άρθρο 104(1) του Περί Δήμων Νόμου του 1985, Ν.111/85 προνοεί τα ακόλουθα:

"Πρόσωπον ασκούν επί κέρδει, εντός οιανδήποτε δημοτικών ορίων, οιανδήποτε επιχείρησιν, επιτήδευμα, εργασία ή επάγγελμα λαμβάνει προς τούτο άδειαν συμφώνως προς τας διατάξεις του παρόντος Νόμου."

5

Στην υπόθεση *Rologis* (ανωτέρω) το Ανώτατο Δικαστήριο υιοθέτησε τον ορισμό του *Jessel M.R.* στην απόφαση *Smith v. Anderson*, 15 Ch.D. 258, αναφορικά με την έννοια της λέξης "επιχείρηση": (σελ. 110).

10

"anything which occupies the time and attention and labour of a man, for the purpose of profit is 'business'.
..... ' There are many things which in common colloquial English would not be called a business, when carried on by a single person, which would be so called when carried on by a number of persons. For instance, a man who is the owner of a house divided into several floors and used for commercial purposes, e.g. offices, would not be said to carry on business because he let the offices as such. But suppose a company was formed for the purpose of buying a building, or leasing a house, to be divided into offices and to be let out - should not we say, if that was the object of the company, that the company was carrying on business for the purpose of letting offices? The same observation may be made as regards a single individual buying or selling land, with this addition, that he may make it a business, and then it is a question of continuity. When you come to an association or company formed for a purpose, you would say at once that it is a business, because there you have that from which you would infer continuity. So in the ordinary case of investments, a man who has money to invest, the object being to obtain his income, invest his money, and he may occasionally sell the investments and buy others, but he is not carrying on a business".

15

20

25

30

35

Έχω μελετήσει με προσοχή τα επιχειρήματα και των

δύο πλευρών και πιστεύω ότι η παρούσα υπόθεση είναι πολύ διαφορετική από την υπόθεση *Rologis*. Η υπόθεση *Rologis* αφορούσε εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, η οποία συστάθηκε σαν εμπορική εταιρεία με κυριότερους σκοπούς να κατέχει, ενοικιάζει και διαχειρίζεται γη και κατοικίες και να εισπράττει ενοίκια και να πραγματοποιεί κέρδος ενώ η υπόθεση του αιτητή αφορά ένα πρόσωπο το οποίο ενοικιάζει ορισμένα υποστατικά. Αυτό, κατά τη γνώμη μου με κανένα τρόπο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως επιχείρηση, επιτήδευμα, εργασία ή επάγγελμα με την νομική έννοια που έχει δοθεί πιο πάνω.

Για τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή γίνεται αποδεκτή. Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται. Δεν εκδίδεται καμιά διαταγή για έξοδα.

*Επίδικη απόφαση ακυρώνεται
χωρίς έξοδα.*